

uden at gjøre Paastand paa, at Bevillingerne skulde gjentages paa Tillægsbevillingen. Jeg tror hermed at have sagt Tilstrækkeligt om den formentlige Fornærmelse imod Folkethinget, denne Tilfidesættelse af Bevillingsmyndigheden, denne, som man let kunde forledes til at tro, Tilfidesættelse af, hvad der af alle andre Regjeringer har været iagttaget, til at det ærede Thing ikke vil have mig mistænkt for, at jeg med Forsæt vil gaa det ærede Things Ret for nær. Men selv om den ærede Ordfører eller de ærede Wndringsforslagsstillere skulde have Ret i deres Forlangende om at se allerede afholdte Udgifter bragte frem paa et Tillægsbevillingsforslag, saa ser jeg dog ikke, hvorledes dette kan foranledige dem til at forlange strøget af det foreliggende Forslag de Bevillinger fra det henfødte Tillægsbevillingsforslag, som ikke havde denne Karakter, Bevillinger, der angaa Udgifter, der ikke ere afholdte; det ser jeg ikke; thi om disse er det jo soleklart, at de ikke kunne faae deres Plads paa et Tillægsbevillingsforslag for et Finantsaar, som allerede er udløbet tillige med sit Supplement. Hvad skulde det f. Ex. nytte mig, eller hvilken Mening vilde der være i, om jeg opførte paany paa et Tillægsbevillingsforslag for 1881—1882, lader os sige Udgifter til Opførelsen af en Skovfogedbolig? Mæret er løbet ud, i hvilket jeg har Ret til at betale Pengene, og udfører jeg Arbeidet og udbetaler Pengene, skal jeg indsatte Posten paa Tillægsbevillingen efter den sædvanlige Praxis. Altsaa paa Tillægsbevillingen for 1880—1881 kunde og efter min Mening burde saadanne Udgifter albrig finde deres Plads; de maa altsaa findes paa Finantsloven for det Aar, i hvilket de skulle afholdes. Man vilde saa have Valget imellem enten at bringe dem frem paa selve Finantslovsforslaget for dette Aar eller at bringe dem frem paa den kommende Tillægsbevilling for det samme Aar. Jeg har troet, at det Naturlige og Simple var at bringe dem ind paa selve Finantslovsforslaget, da dette foreligger til Forhandling endnu, og jeg har ikke kunnet drømme om, at dette Thing, der ved gjentagne Behandlinger har vedtaget disse Poster, skulde tage noget Ansigt af nu at finde dem paa Finantslovsforslaget. Dette ærede Thing har jo navnlig paa den bortfaldne Tillægsbevilling vedtaget disse Poster ved 3die Behandling og sendt dem til Landsthinget, og at der altsaa skulde være Noget at indvende imod at finde igjen paa Finantslovsforslaget for indværende Aar disse Udgifter, der først skulle komme til Anvendelse i dette Finantsaar, det har jeg ikke kunnet tro, og heller ikke har jeg hørt nogen særlig Begrundelse fra den ærede Ordførers Side for Nødvendigheden deraf. Jeg overhørte ikke, at den ærede Ordfører henvisse til, at de kunde søges paa Tillægsbevillingslovsforslaget for indværende Aar. Na, ganske vist kunne de det, det antager jeg ogsaa som det

andet Alternativ, men som det flettere Alternativ, thi det er givet, at disse Udgifter, som jeg har søgt paa Tillægsbevillingslovsforslaget for 1880—81 i Haab om derved at faae Raadighed over Pengene, førend Finantsloven for 1881—82 blev færdig, altsaa for at komme forud for Finantsloven — disse Udgifter, som man altsaa har ønsket at faae hurtigere bevilgede, vil man faae langt senere bevilgede, dersom man ikke benyttede det allerede nu forelagte Finantslovsforslag til at søge Bevillingen, men udsatte dette til, at man i den kommende regulære Samling fremkom med et Tillægsbevillingsforslag. Den Sag er ganske tydelig. Jeg kan altsaa ikke se rettere, end at Thingsets Uvillie og for mig overraskende Uvillie over ikke at se Tillægsbevillingslovsforslaget for 1880—81 gjentaget, hvad de allerede afholdte Udgifter angaar, faaer et meget beklageligt Udtryk ved, at man vil stryge paa Finantslovsforslaget for 1881—82 de Udgifter, som man allerede har godkendt som rigtige og nødvendige paa det henfødte Tillægsbevillingslovsforslag, altsaa vilde rette den Ustyrbige for den Styrbige. Dersom der imidlertid ikke bliver nogen endelig Finantslov vedtagen, ja saa er Sagen jo temmelig ligegyldig. Som før sagt, saalange der er Liv, er der jo Haab. Jeg for mit Vedkommende opgiver først Haabet, naar jeg ved Sagens senere Gang ser, at det virkelig er Meningen, at man ikke kan eller vil komme ovenens om Finantsloven. Under Forudsetning af, at der kommer en Finantslov, vil det være lidet ønskeligt, lidet heldigt, at der paa denne Finantslov skulde savnes disse Bevillinger, der ere optagne fra det allerede af dette Thing godkendte Tillægsbevillingslovsforslag for 1881—82. — Den ærede Ordfører har idag gjentaget en Anse, som han allerede fremkom med ved Sagens 1ste Behandling, at man noget vilkaarlig fra Regjeringens Side har valgt imellem de Bevillinger fra Tillægsbevillingslovsforslaget, som man havde optaget paa Finantslovsforslaget, og dem, som man havde ladet ligge. Jeg er mig ikke nogen saadan Vilkaarlighed bevidst. Den Regel, som Regjeringen har søgt at følge med Hensyn til de Bevillinger, der kunde siges at have en mere personlig Karakter eller Interesse, er den, at man har optaget paa Finantslovsforslaget saadanne, som skyldes Regjeringens Initiativ, som altsaa have været paa det tidligere Tillægsbevillingsforslag efter Regjeringens eget Forslag, hvormod man har troet det rigtigt at overlade til dette Thing at indbringe paany paa Finantslovsforslaget saadanne af de ved Folkethingets Initiativ paa Tillægsbevillingslovsforslaget indbragte Bevillinger, som det maatte anse for rigtige og passende, og jeg behøver ikke, da Regjeringen er den samme, som staaar overfor de to Folkething, at udtale, at Regjeringen selvsjælgelig